

førte, og her i Tinget har Stemningen vel nærmest været for, at den slet ikke skulde nedsættes. Der er saaledes i Virkeligheden Indrømmelser til det andet Ting og ogsaa til dette Ting i Forslaget. Vor Forfatning er jo nu en Gang saaledes, at ingen af Parterne fuldt ud kan gøre Regning paa at faa sin Villie, hverken Ministeren eller Landstinget eller Folketinget. Her synes mig at være strakt en imødekommende Haand ud mod dem, der have andre Meninger, og mit højeste Ønske er, at Haanden maatte blive modtagen, at man maatte arbejde videre paa det Grundlag, som saaledes kommer til at foreligge.

Der er sagt i Anledning af de bebudede Forslag, at her havde Folketinget og navnlig Ministeren slaaet en Kolbøtte, og samtidig fra anden Side: Ja, hvad er det hele? Det er kun, at Ministeren stædig fastholder sin Position, kræver, at Folketinget skal følge ham, og at Landstinget skal bøje sig; der er ikke den mindste Indrømmelse til Stede. Jeg skal ikke imødegaa nogen af disse Paastande, jeg stiller dem blot over for hinanden og lader dem staa saaledes; det er mit Skøn, at der intet er i nogen af dem, det er rent og skært Paastande, og af dem kan man altid fremsætte nogle. Jeg tror ikke, at det lønner sig at imødegaa de Vejmøller, som saadanne Paastande ere. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale de af mig stillede Ændringsforslag til det høje Ting. Der er fra to andre Sider stillet Ændringsforslag, men om disse skal jeg ikke udtale mig, inden Forslagsstillerne have haft Ordet.

Svendsen: Som meddelt af den højtærede Formand er der stillet et Ændringsforslag af mig til det foreliggende Forslag. Desuden er der stillet Ændringer af den højtærede Minister, der nu har udtalt sig derom. Jeg maa maaske først sige nogle Ord i Anledning af den højtærede Ministers Ændringsforslag. Vi kende jo den højtærede Ministers Stilling til det foreliggende Forslag fra hans Udtalelse ved første Behandling, der lød paa, at han ikke var nogen særlig Ven af en Kommission eller et Udvalg, som det hedder her i Forslaget, og at han i Særdeleshed ikke var det under den Form, som det havde fra Landstingets Side, fordi han gik ud fra, at skulde vi have en saadan Kommission nedsat til at overveje disse Spørgsmaal, maatte den være saaledes funderet, at Kirken derigennem blev repræsenteret, hvad den ikke blev, saaledes som Forslaget var

stillet fra Landstingets Side. Der var det jo overladt til Ministeren selv at udnævne alle Kommissionens Medlemmer med Undtagelse af to Biskopper, der skulde vælges af de samlede Biskopper. Formelt har den højtærede Minister selvfølgelig Ret, at der ikke i det foreliggende Lovforslag er nogen udtrykkelig Bestemmelse om en direkte Repræsentation for Kirken. Men paa den anden Side, som jeg har udtalt tidligere baade i Fjor og i Aar, med den Tillid, som jeg har til den højtærede Minister, er jeg overbevist om, at det vilde være lykkedes for ham at nedsætte en saadan Kommission, der virkelig kunde være et Udtryk for Folkekirken og dens Meninger om disse Anliggender. Men naar den højtærede Minister ikke har villet tage mod dette Forslag og den udstrakte Tillid, som derigennem er vist ham, maa vi selvfølgelig se at komme en anden Vej ud for at naa et Resultat; men jeg tror ikke, at den Udvej, som den højtærede Minister har anvist i de foreliggende Ændringer, vil være den rigtige. Der forlanges det jo, at vi først skulde have vedtaget Forslaget om Menighedsraad, inden vi paa Grundlag af disse vælge i alt Fald Halvdelen af en kommende Kommission til at overveje videre, hvad der skal gøres i Retning af Folkekirkens Forfatning. Men jeg kan ikke rigtig se, at Ministeren derved vil opnaa, hvad han har tænkt ved sit Forslag. Vi maa jo nemlig erindre, hvad der ligger til Grund for det foreliggende Forslag fra Landstinget, og det er netop dette, at Landstinget ikke har været klar over, at den Grund, Ministeren gennem Menighedsraadene vil lægge for Folkekirkens Forfatning her i Landet, netop er den rigtige. Det er netop og særlig det Spørgsmaal, Landstinget har ønsket underkastet en virkelig grundig Overvejelse i Kommissionen for at faa Rede paa, hvad der kunde siges baade fra Statens og fra Kirkens Side om dette Lovforslag om Menighedsraad. Jeg kan derfor ikke tro, at den højtærede Minister ved sin Ændring vil naa hen til det Maal, han sigter imod: virkelig at faa en Forhandling i god og rask Gænge til en Lovgivning paa dette Omraade.

Der staar ikke i Ministerens Forslag noget angaaende de andre kirkelige Love, som ligge i Landstinget, navnlig de to om Valgmenigheder og om Kirkers Brug, og man maa derfor antage, at den højtærede Minister vil finde sig i, at disse Lovforslag blive skudte til Side, naar blot det om Menighedsraad bliver vedtaget. Det vilde jeg meget beklage, fordi jeg tror, at der